Ч. 209. Неділя 3 жовтня (20 вересня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і з ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

(44 засїдане I. сесиї IX. періоду).

Вчерашне засїдане соймове розпочало ся о год. $10^1/_2$ при слабій участи послів. П. Маршалок краєвий оповістив, що удїлив п. Ценьскому відпустки на два дні. Відчитано ряд внесених петиций, для котрих попираня забирало кількох послів голос. Пос. Беднарский підпирав петицию тов. татряньского поготівля ратункового в Закопанім о запомогу; пос. Вик. Країньский кілька петиций в справі льокальної зелїзницї з Перемишля до Риманова, пос. Виничук петицию бурси філії тов. педаґоґічного в Станиславові.

По тім відчитано спис внесень і інтерпеляций.

Наглячі внесеня поставили: пос. З. Скварко в справі заведеня руских білетів зелїзничих; пос. Думка о запомогу для громади Ходачків малий з причини градобитя, пос. Мариевский в справі мита на пшеницю і жито.

Звичайні внесеня поставили м. и. пос. Содомора в справі реґуляциї Золотої Липи, пос. др. М. Король о зміну реґуляміну на державних зелїзницях, пос. Стояловский в справі надужить пруских жандармів і работодавців німецких супроти галицких робітників, пос. Пайґерт в справі рефакций для транспортів зел. спіритусу, призначеного до експорту і вивозу до альпейских країв, пос. Соболевский в справі ревізиї закона з 24 цьвітня 1894 р. а пос. Жардецкий в справі перебудови зелїзницї Пшеворск-Динів на нормально-шляхову.

Інтерпеляциї внесли пос. Трач в справі дикого сплавлюваня дерева на ріці Пістинці, пос. Думка в справі відкликаня екзекуциї податкової в гром. Ходачків малий з огляду на елементарні нещастя, пос. др. І. Куровець до Намістника в справі небереженя рускої мови в ц. к. долиньскім старостві в зносинах з рускими партиями, пос. Беднарский до Видїлу краєвого в справі поступованя угорских інституций про удержуване дїтий приналежних до Галичини, пос. др. Евг. Олесницкий в справі викладової мови в народній школі в Холоєві, в справі виборів ради громадскої в Яворові, в справі безправної ревізиї у Федора Балана в Демидові, в справі покривдженя робітників через фірму Волер Ціман у Вигодї, в справі виборів до ради громадскої в Ланчинї та в справі громадскої каси в Серниках.

По приступленю до дневного порядку, передано комісиї краєвого господарства справоздане краєвого Видїлу в справі підвисшеня охоронних валів Ленґу, в пов. тарнобржескім Справоздане кр. Видїлу про переміну деяких постанов закона про рибоховлю з д. 31 жовтня 1887 В. з. д. ч. 37 з р. 1890 на бажане справоздавця краєвого Видїлу дра Пілята, усунув п. Маршалок з дневного порядку.

З черги приступлено до дальшої дискусиї над наглячим внесенем в справі торговельних договорів.

Ґенеральний бесїдник против пос. Баталія заявив, що вправдї записав ся до голосу против наглячости, але буде промавляти за. Іменем лївицї оповістив, що лївиця, хоч єсть за заключенем договорів, буде голосувати за наглячостию.

З пос. Баталєю полемізував пос. Олесницкий, ґенеральний бесїдник „за“.

Наглячість внесеня остаточно ухвалено і відослано єго до комісиї краєвого господарства для полагодженя до 8 днів.

При справозданю буджетової комісиї про замкнене рахунків краєвих фондів за рік 1908, яке предложив пос. Гломбиньский, розвела ся дуже широка дискусия, яку розпочав пос. др. К. Левицкий. Відтак промавляли ще посли Стояловский, Стапиньский і др. Макух. До голосу було ще тілько бесїдників записаних, що треба було вибирати ґенеральних бесїдників. Contra говорив пос. Крисоватий, а pro пос.

---

2)

Слїдами пачкарів.

Історня з над озера Ґарда — О. Беренда.

(Дальше).

Старий займав ся пачкарством! Я поволи так був о тім переконаний, як би хтось в мене то вмовив. Мене брала заєдно щораз більша охота витягнути щось з него; то було преці тут на горі, де сьвіт забитий дошками, ще найінтереснїйше побічне занятє війти трохи в ту романтику, а до того ще й в наших часах.

Щоби підійти близше до старого, ходив я часто збирати цьвіти, коли він працював на своїй сіножати. А коли він поліз за своїми козами, то лучало ся щораз частїйше, що наші дороги сходили ся.

Він не оминав мене, але все говорив дуже мало і я не міг нїчого вдіяти. Отже я постановив, як то кажуть, взяти вола за роги.

Одного дня пополудни сидів я на скалї, коли він вийшов шукати свої кози.

— Сіньор Антоніо — зачепив я єго, коли він станув коло мене і прислонивши собі очи костистою рукою, зачав бистро розглядати ся за своїми зьвірятами — з вас хитрий чоловік і ви водите команданта за ніс. Про неодну штуку шовку, яку продають в краю, він не знає нїчого.

Старий не відзивав ся.

— Не потребуєте бояти ся, що я вас зраджу — говорив я дальше — як би так стало ся, то можете спокійно ніж менї між ребра встромити. Длячого не мали би ви тут на горі заробляти собі кілька корон з боку! Держава ще через то не збіднїє, а командант анї трошки не схудне.

Старий все ще мовчав, нї найменший рух черт єго лиця не показав, що слова ті зробили на него якесь вражінє. Здавало ся лиш, як би єго бистрі очи шукали чогось десь далеко.

Я не дав єму спокою. — Коби так я міг колись раз з вами піти, то я би не пожалував хоч би й десятки.

Я чекав, яке вражінє зробить на него ся примана, але минула ще добра хвиля, заким проявило ся якесь житє в тім тілї в грубім кафтанї. Він глянув на мене таким острим і студеним поглядом, що нагадував зелїзо якогось штилета, поглядом, якого би я нїколи не сподівав ся був по єго завсїгди так байдужних сїрих очах.

— Ходїть, — відозвав ся він — коза, видко, десь високо полїзла. — То були перші слова, які я від него почув. І він зараз почав лїзти в гору, поволи, крок за кроком. Я встав і пустив ся за ним. Так лазили ми може годину по горах, старий все попереду, а я все слїдом за ним мов єго тїнь. Ішло ся й без стежки, по стїнках, де на зубчастім каміню ледви тілько було місця, що можна було ногу сперти, ступало ся краєм плит, об котрі у величезній висоті ледви що могли зачепити цьвяхи одного черевика.

В менї серце било ся із зворушеня, бо менї здавало ся, що ми непевно взяли ся до пачкарства і пустили ся слїдами пачкарів, але я все-таки не тратив голови і дивив ся добре, бо не на однім місци зле ступлене, посунене або поховзнене грозило нехибною смертию. За вороту голови я, Богу дякувати, не мав, мої черевики були зовсім добрі а мої мязи і жили так вправлені, а старий ступав як проводир попереду так певно, як би ішов по найвигіднїйшій дорозї. Лиш хиба рідко коли чіпав ся руками каміня; підчас коли я раз враз мусів руками придержувати ся, він посував ногами так певно, як той якийсь сновида.

Наконець пристанув на якійсь малій плитї та розглянув ся довкола.

— Коза, видко, пішла иншою дорогою. Але нїхто не сьміє того знати лиш коза — сказав він.

По тім острім лазеню груди ходили менї живійше, але я задержував дух в собі, коли старий подивив ся на мене своїм пронибаючим поглядом та й не важив ся крикнути з радости Я знав, що вже вступив в якусь тайну.

Старий байдужно спустив мене з очий і взяв ся злазити в долину. Я був цікавий, що тепер буде. Він скакав щораз скорше передомною, нїби хотїв показати, що треба мати певне око і певну ногу. Куди мало нас завести то скоре злазенє, якого би я єго старим костям нїколи не був повірив, того я не знав. Я вже зовсїм не міг зміркувати, куди ми ішли а на то, щоби я розглянув ся, не було нї найменшої хвилинки часу. Піт аж лив ся менї з чола

Стояловский. Справоздане се принято до відомости, так само як і справоздане комісиї адміністрацийної про краєві фонди позичкові на будову касарень за час від 1 марта 1908 р. до 30 червня 1909 р.

По тім мотивували свої внесеня пос. Бердзадзіковский про утворене ц. к. суду повітового в Щуровій, пос. Трач в справі урядженя при всіх зарядах дібр державних косівского повіта складів дерева опалового і будівельного, а пос. Скварко в справі будови доріг з Мостиск до Краківця і Любачева та з Мостиск до Рудок.

Дальше зарядив п. Маршалок кр. полагоджене наглячих внесень.

Ухвалено нагляче внесене пос. Думки в справі запомоги для Ходачкова мал., навіщеного градобитем, пос. Салї в справі пожару в Лопатинї (то внесене попирав і пос. Макух) та внесене пос. Мариєвского в справі отвореня границь для збіжа. В дебатї над тим внесенем промовляли посли Думка і Сандуляк. Внесене переслано до комісиї господарско-промислової, котра має здати справу до 8-ох днів.

Конець засїданя о годинї 2 мін. 15. Слїдуюче засїдане нинї о год. 10 рано.

Новинки.

Львів, дня 2 жовтня 1909.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар призволив, щоби маючому титул і характер радника Двору, радникови вис. суду краєв. у Львові Титови Заячківскому при нагоді перенесеня его в сталий стан спочинку висказати признане за довголїтну, ревну і успішну службу.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував асистентів санїтарних: дра Оттона Леві'го, дра Стеф Сьвйонтковского і др. Вінкентия Врублевского конципістами санїтарними.

— **Нова фондация для Русинів.** Бл. п. Константин Володкович — як доносить Dziennik Kij. — записав львіскому унїверситетови на стипендиї ім. Володковича для молодцїв рускої народности, уроджених в Галичинї, маючих степень науковий львівского або краківского унїверситету на дальші студиї в науках природних, математичних, аґрономії або медицинї — 36.000 рублїв (90.000 К).

— **Отворене зелїзницї Львів - Підгайцї** відбуло ся, як вже звістно, в середу. Рано виїхав з Підвамча поїзд, до котрого всїв також п. Мінїстер Дулемба яко посол міста Бережан до парляменту, а з ним поїхали між иншими директор зелїзницї Рибіцкий і старші інспектори Гутман і Ясїньский. В Бережанах дожидала на двірци приїзду поїзду і мінїстра рада міска з бурмістром пос. дром Шецелем, духовеньство, власти войскові і цивільні, жидівска громада віроісповідна і велика товпа публики. П. Мінїстра повитав промовою др. Шецель. Поїзд поїхав опісля дальше, а Мінїстер Дулемба лишив ся в Бережанах і був по авдиенциях на торжественнім засїданю ради міста, на котрім бурмістр др. Шецель поставив між иншим жадане що до утвореня женьскої семинариї.

— **Школа промислова в Тернополи.** З днем 1 падолиста буде отворена в Тернополи школа машинового шлюсарства і буде обнимати: 1) відділ машин нового шлюсарства з узглядненем виробу і направи машин та знарядів рільничих і 2) відділ підковництва, котрий буде трохи пізнїйше отворений. Наука у відділї машинового шлюсарства тревае три роки, наука підковництва буде відбувати ся в окремих курсах. Ученики що хотять вступити до першої кляси відділу машинового шлюсарства, мусять предложити докази: 1) що скінчили або скінчать того року шкільного 14 ий рік житя; — 2) що скінчили школу народну бодай з достаточним поступом. Сьвідоцтво скінченої бодай з достаточним поступом школи виділової або другої кляси серед. шкіл уповажняє так само до приняти до відділу машинового шлюсарства. Від кождого ученика вимагає ся ще й фізичного удзібненя.

Число учеників, котрих має ся приняти зависить від числа місць в робітни шкільній. Приняте нового ученика єсть провізоричне а тїло учительске рішає в першім курсї о сталім его приняттю. Звичайні ученики платять за кождий шкільний рік вписове у висотї 2 К. Наука шкільна єсть для тубильцїв безплатна; чужинцї платять за науку 100 К. річно. Убогі а пильні ученики можуть одержати стипендиї, котрих число і висота зависять від фондів якими дирекция заведеня розпоряджає. Убогим ученикам може школа в міру средств давати книжки і прибори рисункові. Материялів варстатових і знарядів доставляє школа. Кождий ученик мусить заосмотрити ся в складаний метр і два варстатові одяги із синої парусини (вегельтух). Вписи до школи на перший рік науки відбудуть ся в днях 29 і 30 жовтня с.р. Мовою викладовою єсть мова польска, але назв технїчних при теоретичній і пояснень при науції практичній уділяє ся ученикам також в рускій мові.

— **Дрібні вісти.** Завтра в недїлю дня 3 с. м. о 4 годині по полудни відбуде ся отворене читальнї „Просьвіти" на Левандівцї (за головним двірцем зелїзничим в домі п. Калявського ч. 145. — На будову театру зібрано в третім кварталї с. р. 1163 К 70 с. — Поміщик Терещенко жертвував на памятник Шевченка в Києві 1000 рублїв. — Посьвячене прапора „Сокола" в Містках відбуде ся дня 3 с. м. по полудни. — П. Ів. Гумецка згубила в Ранку золотий нашийник а Йос. Барт книжочку каси ощадности на 40 К. — Золоту брошку в видї галузки з листом конюшини, знайдену коло готелю Жоржа, можна відобрати у панї Софії Захаревичевої ул. Гофмана ч. 6.

— **З Рогатина** доносять: Торжественне посьвячене прапора „Сокола" в Рогатинї відбуде ся дня 3 жовтня с. р. з таким порядком: 1) о годинї пів до 11 богослужене; 2) патриотична проповідь; 3) посьвячене прапора і вбиванє почегних цьвяхів; 4) похід з прапором улицями міста Рогатина. — Всї „Соколи" і „Січи" рогатиньского повіту зволять в тім сьвятї взяти як найчисленнїйшу участь.

— **До новоотвореної державної ґімназиї в Камінцї стр.** записало ся до І. кл. 127 учеників. Зпоміж них принято 15 чи то яко добровільних або примусових репетентів чи на підставі вступного іспиту, зложеного перед феріями в инших ґімназиях. До вступного іспиту призначено 112 учеників, з них репробовано 13. Загалом принято до І. кляси 114 учеників, котрих подїлено на два відділи. Зпоміж принятих учеників є 53 обряду римо кат., 46 гр.-кат., 15 жидівскої віри. До матерної мови польскої признало ся 70, до рускої, 44 учеників. Шкільний рік розпочав ся дня 24 с. м. богослуженем, відправленим в церкві і костелї при співучасти репрезентантів місцевих властий.

— **О крадіж почтового міха з грішми.** Перед судом присяжних в Станиславові розпочала ся в четвер карна розправа о голосну перед трома роками крадіж почтового міха з грішми. Розправу веде радник Каранович, а обжаловує прокуратор Кульчицкий. До розправи покликано 29 сьвідків. Справа представляє ся як слїдує:

Дня 12 грудня 1906 виїхали в Станиславові з головної почти при площи Смольки

а перед моїми розпаленими очима таки аж бігали постави шовку та замащені саджею пачкарі, хоч мої очи добачували зовсім певно кожде місце на каміню. Нараз мій проводир зачав знов іти поволи, як звичайно, утомленим кроком а за малу хвильку побачив я здивований під нами добре звістні хати села.

Чи старий закпив собі з мене тим карколомним, непотрібним лаженем?

Він ані не оглянув ся за мною, лиш пішов просто до своєї хати, але в дверох таки трохи обернув ся до мене.

— Уміете, пане, добре лазити. — Тілько й всего сказав він до мене.

Аж тепер стало менї ясно в голові. Чи не хотів він випробовати моєї певности і зручности лаженя по скалах? Серце зачало гордо бити ся в менї. Треба заждати, подумав я собі. Вечером сидїли ми як звичайно коло огню, комендант завів оживлену розмову зі мною, старий сидів в кутї коло мене а его жінка послугувала нам мовчки. Пудель і кіточки в добрій згоді гріли одні других.

2.

Слїдуючого дня з рана було хмарно, але я все-таки уганяв собою по всіх усюдах. Старого застав я на сіножати, як він там гній розкидав, котрий ему син довозив.

— А що там скаже веремя, сіньор Антоніо?

— Таки таке й лишить ся.

— І в ночи?

— Так гадаю. — І він робив дальше спокійно свою роботу.

— А що, як би ми так вибрали ся трохи на пачкарство? — зажартував я собі до него.

Старий не підняв головы. Але коли я так схилив ся і підняв якогось хрущика, котрий відтак лазив по моїй руцї, добачив я, що він подивив ся на мене таким оком, як би хотів знати, чи я то на правду кажу, чи жартом. Я й собі подивив ся на него і ми зрозуміли ся.

— Коли пан підуть нинї до Ріви і аж завтра вернуть — —

— Розумію.

— Прецї то нїхто не потребує знати, що пан вже о десятій годинї в ночи були знов коло „старої хати".

— Я там буду.

Підчас тої короткої розмови робота ані на хвильку не спочила. Була то впрочім найдовша розмова, яку я доси мав з моїм господарем. Тепер він таки зовсім відвернув ся від мене.

Але я знав досить. Я позискав довіре того чоловіка і мав взяти участь в пачкарскім походї. Та й обіцяна десятка, чи там двайцять корон причинили сл також до того.

Якесь дивне зворушене опанувало мене, але я на око зовсім спокійний поволік ся домів.

То не могло впасти в очи, коли би я пішов до Ріви а вернув аж на другий день. Я так вже нераз робив, коли на дворі було хмарно.

Нїхто не возьме менї того за зле, що я вже доброї пів години перед назначеним часом був коло „старої хати", на пів розваленої хижі, може двайцять мінут ходу повисше села на трохи більшій рівнинї між скалами. Все дерево забрано звідси на материял, котрий дав ся деиндe ужити а пусті мури нехай стоять, доки з часом самі не розпадуть ся. Такі розвалені хати можна часто знайти на полудни, де доломаний камінь не має нїякої вартости.

Як той Індиянин підсунув ся до водоспаду Понале, напружуючи очи і уши до крайности, щоби виминути кождого, хто би мене міг стрітити.

Але о такій порі звичайно вже нїхто не ходив стежкою попід скали, однак на певно не можна було того знати. А все-таки не хотів якою необачностию попсувати собі тої виправи, на котру вибирав ся з таким напруженем.

Ніч була темна і тепла, небо по найбільшій части закрите хмарами; але стежки можна було все-таки без великої трудности держати ся, а коли я відтак послїдний кусень дороги ішов вже й без стежки до хати, що виднїла ся невиразно на овиді, то я вже дав собі легко раду між скалами і хащами.

Все, чого я малим хлопцем начитав ся в індиянських та пачкарских історіях, пригадало ся менї тепер більше або менше ясно; я був прецї тепер на „военній тропі". Менї треба було бути відважним як яґвар, жвавим як антильопа а хитрим як опосум.

Памятаючи на се послїдне зьвіря, я не зайшов до розвалин хати, лиш положив ся кілька кроків дальше коло молодих дубів. Навіть і рись не міг би був мене там відкрити.

(Дальше буде).

три почтові вози: два малі, а один великий, до котрого вложено з всіма формальностями міх з 54.612 К. Віз той поїхав відтак до філії ч. 3 при ул. Ґазовій, де до него вложено також гроші. Коли той віз приїхав на дворець, урядник, отвираючий віз, добачив, що нема міха з грішми. Розведене зараз слідство не довело до нічого. Аж в маю 1907 впали власти случайно на слід крадежі і показало ся, що крадежі допустив ся почтиліон Яков Павликовский. При переведеній у него в Княгинини ревізиї, знайдено значну суму гроший. Дальше слідство виказало, що в спілці з Павликовским були візники Іван Вацеба і вуйко Павликовского Гринь Гаргал. Коли Гаргала в Іванківці арештовано, віддав він готівку, яку дістав був до переховуваня і виявив цілу справу. По переведеній в жовтни 1907 р. розправі засуджено Вацебу і Павликовского на кілька літ вязниці. В двох послідних роках виходили щораз більше на верх сліди, що третим спільником тої крадежі був Войтіх Павловский, котрий за помочию підробленого ключа отворив двері маґазину почтового воза. Він то станув тепер перед судом. Обжалованого боронить з уряду др. Зайнфельд.

Всячина

для науки і забави.

— **Конець землі.** Дивний конець ворожать деякі учені нашій земли. Анґлійский учений, льорд Кельвін доказує, що за 333 літ зовсім людий не буде на сьвіті, бо всі видушать ся, а то длятого, що по тих роках не стане вже кисня на сьвіті. Він обчисляє так: Кожда тонна (тисяч кільо) топлива забирає з воздуха дві тонни кисня, отже в згаданім часі вигорить весь кисень. Не дуже то приятна гадка, що за кождий раз, коли розкладаємо огонь в печи, прискорюємо тим конець сьвіта.

Ще сумнійший конець віщує нашій земли американьский учений (поправді Дальматинець, Хорват) Никола Тесля. Звістна річ, що землю окружають електричні токи, а роблені воздухоплавцями досьвіди доказують, що ті токи мають таку густоту, що можуть бути людскому тілу шкідливі і небезпечні. Тесля гадає длятого, що тота електричність колись в пізнійших часах перемінить ся в полумінь а тоді горяч буде так страшна, що не лиш все, що єсть на земли але й сама земля за кілька хвиль розтопить ся і розійде ся так, що й сліду з неї не лишить ся.

Французкий астроном Флямаріон обчислив, що земля в 25-ім століттю стовкне ся з якоюсь кометою і розлетить ся. Величина тої якоїсь комети має бути так велика, що она при якімсь стовку могла би розбити о много разів більше тіло небесне як наша земля а сама при тім не потерпіла би великої шкоди. Крім того обчислив Фрямаріон, що потрясене при тім стовку було би так велике, що рівнало би ся стовкови двох поспішних поїздів, котрі їхали би скоростию 865 миль на годину і що внаслідок такого потрясеня не осталось би на земли ні найменшої живої комашки.

Ще скорше має настати конець землі після анґлійского фізика Крукса, після котрого той конець може вже за триста літ настати. В тім часі число людий на земли зросте як подаж, а попит за хлібом буде більший як подаж, значить ся, що хоч би й кождий кусник землі був засіяний, то таки не буде на стілько поживи, щоби всі люди могли жити. Се ще не було би нічо такого страшного, бо тоді люди видумали би може якісь такі плини або ґази, котрими можна би так само живити ся як хлібом і мясом.

— **Примхи американьских богачів.** Добре дуріти коли приступає — можна сказати нашою приповідкою о американьских міліардерах, котрі мають тілько гроший, що самі не знають, що мають з ними робити. Тому й не дивота, що їх беруть ся всілякі примхи, ось як н. пр. слідуючі: Чікаґівский міліардер Гаррі Зендверс видав був свого часу великий пир для псів, на котрий в імени свого пса Тобі запросив 200 псів з найперших домів в гості. Инший міліардер, Чер де Сокстон, устроював знов пир для котів. З нагоди уродин анґорскої кітки, пан і пані де Сокстон запросили на пир богато котів, котрим казали подавати насамперед молоко, відтак телячі котлети, ба й морожене. Чи коти сї послідні присмаки їли, чи лиш нюхали — о тім мовчить історія. Специяльностию міліардера Штехера були коні, але він на кіньский пир запрошував ще й панів та пані і так всі разом творили одну оригінальну громаду, в котрій так само в суміш було чути сальонові перфуми як і запах кіньскої стайні.

Париські готелі мають иноді клопіт з американьськими богачами. Недавно заїхав був до найпершого готелю в Парижи якийсь Американець і казав закликати до себе кухаря, котрому сказав: Зладьте мені таку страву, котра була би як найдорожша. То не мусить бути зараз; маєте час і можете щось придумати, а коли видумаєте, то прийдіть до мене. За кілька днів явив ся кухар. Він впав на щасливу гадку, бо казав спровадити з Хіни птицю, котра вже в тім краю єсть дуже рідка, та повідомив богача, що з тої птиці зварить єму юшку. Американець дуже тим втішив ся, але й зараз додав, щоби до юшки ужити лиш очий тої птиці. Стало ся після єго волі і він заплатив опісля за ту юшку а радше за свою примху не менше лиш 3000 франків, — сума, якою не одного бідного можна би щасливим зробити.

— **Дорога память.** Княгиня Е. ішла з візитою до славного композитора Ґунода в єго віллі Ст. Клю і переходила через передну комнату, де побачила на тарели, що стояв на якімсь примурку, кілька кісточок з черешень. Она взяла одну кісточку і сховала в свою рукавичку.

По якімсь часї Ґуно віддав їй візиту. Тоді то княгиня усьміхаючись і почервонївшись, показала єму брошку, в котрій була вправлена кісточка з черешні, обсаджена довкола брилянтами, та розповіла єму, звідки тота кісточка взяла ся.

— То мушу я розповісти моїй старій кухарці — відповів Ґуно сьміючись — она буде дуже тим тїшити ся. Она бачите, дуже любить черешні, але я їх ніколи не їм.

Від тої пори княгиня вже ніколи не носила тої брошки з кісткою з черешні.

Телеґрами.

Відень 2 жовтня. Кошут був нині о 1 год на авдиенції у Є. В. Цісаря.

Берно (моравске) 2 жовтня. Вчера перед полуднем на стациї Краліц стовкнув ся поїзд особовий з товаровим, при чім згинув начальник стациї Крастль.

Париж 2 жовтня. Ґенераліссімус турецкої армії Шефкет-паша виїхав до Константинополя.

Варшава 2 жовтня. На зборах виборців Поляків в Киеві і Петербурзї заказано радити в польскій мові. В виду того розвязано збори в Киеві. „Słowo" доказує, що заказ промавляти по польски не має ніякої правної основи, бо збори були приватні, хоч обговорювано публичні справи.

Петербург 2 жовтня. Серед союзан велике вражіне викликало зажадане фінляндским судом актів в справі замаху на ґр. Віттого. Сподівають ся дуже сензаційних ревеляций.

Петербург 2 жовтня. За почином київского митрополита Флявіяна духовеньство православне західного краю звернуло ся з петицию до царя о незатверджене ухвал думи в справах віроісповідних.

Константинополь 2 жовтня. В прогульці до Австриї бере участь богато послів, сенаторів, офіцирів і урядників.

Ціна збіжа у Львові.

дия 1 жовтня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.			
Пшениця	12·60	до	12·80
Жито	9·20	до	9·40
Овес	7·—	до	7·30
Ячмінь пашний	7·—	до	7·50
Ячмінь броварний	7·50	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	—·—	до	—·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	—·—	до	—·—
Конюшина біла	—·—	до	—·—
Конюшина шведска	—·—	до	—·—
Тимотка	—·—	до	—·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найкористнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі мочинив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділі.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).